Dilimiz iman kokulu olmalı

Oğuzhan Bey: “Müslüman iken elfaz-ı küfür bir söz söyleyen dinden çıkar mı? Çıkarsa da geçmişteki sevapları silinir mi? Tevbe edip geri dönerse imanını sağlamlaştırma imkânı var mıdır? Her gün bilip bilmeden çok sözler söylüyoruz. Küfür ve şirk sözler çıkıyor belki de. Ne yapmalıyız? Açıklayıcı cevaplar verirseniz sevinirim.”

İman kalptedir ama…

Ayine-i Samed olan kalptir1; dil değildir.

Allah kalbe bakar. İman kalptedir.

İman dilde değildir.

Öncelikle söyleyeceğimiz: Bu meseleyi vesvese konusu haline getirmeyelim. Şeytana bizi işletme kapısı açmayalım.

Fakat gerçek şu ki: Kalpteki iman, dile tesir etmeli.

Dil kalbe boyun eğmeli, kalbin boyası ile boyanmalı, kalbin imanına ve takvasına göre sarf-ı kelam etmeli.

Dil, göz, kulak elbette yaptıklarından sorumludurlar.

Fakat kalpte küfür yoksa, kalpte iman varsa, dilin, gözün ve kulağın kusurları, yanlışları, hataları, günahları insanı dinden çıkarmaz.

Ama sorumluluk getirir.

Alayla elfaz-ı küfür denebilecek sözler kişiye manevî sukut verir. Yani kişi böyle sözlerle değer kaybeder. Günah kazanır. Belki gazab-ı İlâhîyi celp eder. Bunlar elbette hoş sonuçlar değildir.

BİN DÜŞÜN BİR SÖYLE

Cehaletten dolayı da olsa, kitaba söven kişi de mânevî irtifa kaybeder. Dinden çıkmaz, ama Allah katında değer kaybına uğrar.

Kişi dinden çıkarsa geçmişteki sevapları elbette silinir.

Tövbe edip dönen için de tövbe kapısı elbette kapalı değildir.

Söylediğimiz kelimelerimize, sözlerimize, konuştuklarımıza dikkat edeceğiz.

Dilinin hesabı da, yaptıklarının hesabı da insanı mahkûm eder.

Âyet aynen şöyledir: "İnsan yaptıklarına rehindir."2

Atalarımız aynen şöyle söylemişler: "Söz ağzından çıkmadan senin esirindir. Fakat ağzından çıkınca sen onun esiri olursun!"

"Bin düşün, bir söyle!" diyen de atalarımızdır.

Keza "Bıçak yarası geçer; dil yarası geçmez" diyen de atalarımızdır.

DİLİN ZEVK-İ RUHANÎSİ KAÇMAMALI

Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki: "Şu altı şeyi koruyacağınıza dair garanti verin; ben de sizin Cennete gireceğinize kefil olayım: 1-Namaz. 2-Zekât. 3-Emanet. 4-Namus. 5-Mide. 6-Dil."3

Peygamber Efendimiz'in (asm) bir duası da şöyledir: "Allah'ım! Kulağımın şerrinden, gözümün şerrinden, dilimin şerrinden, kalbimin şerrinden ve şehvetimin şerrinden Sana sığınıyorum."4

Keza Peygamberimiz (asm) bir diğer hadislerinde buyuruyorlar ki: "Cesedin hiçbir organı yoktur ki, dilin kötü konuşmalarından şikâyetçi olmasın."5

İnsan ne çekerse dilinden çeker; dünyada da, ahrette de!

Batın-ı kalp, vesveselerden ve şüphelerden arındırılmadığında, bu manevî kirlilik, imanı zedeler, dilin zevk-i ruhanîsini kaçırır.6 Dil daha Allah'ı zikre pek yaklaşmak istemez. Elfaz-ı küfürden daha çok hoşlanmaya başlar.

DİNSİZLİK KOKAN KELİMELER

Bediüzzaman Hazretleri, ehl-i imanın bilmeyerek kullandığı dinsizliğe işaret eden kelimelerden üç tanesini Tabiat Risalesi'nde ele alıyor ve çürütüyor. Bu kelimeler: 1-Eşyayı sebepler icad ediyor. 2-Eşya kendi kendine oluyor. 3-Eşyayı tabiat yapıyor.7

Bu kelimelerde dinsizlik kokusu olmasına rağmen, bilmeyerek kullanıldığında imanı götürmüyor, insanı dinden çıkarmıyor.

Fakat tevhid inancını örseliyor. Dikkat edilmeyerek kullanmaya devam edildiğinde batın-ı kalb yara alıyor, iman zarar görüyor.

Çünkü insan sorumsuz bir varlık değildir.

Nitekim Kur'ân, "Kulak, göz ve gönül, bunların her biri sorumludurlar."8 Buyurarak azaların sorumluluklarını hatırlatıyor.

Nihayet ehl-i imana yakışan, dilini de, sair organlarını da kötü söz ve davranışlardan korumak ve Kur'ân'ın öğrettiği şu dua ile Allah'a sığınmaktır:

"Ey Rabbimiz! Unutur, ya da yanılırsak bizi sorumlu tutma!"9

Dipnotlar:
1-Bediüzzaman, Sözler, s. 195, 584; Mektubat, s. 431
2 -Tur Suresi: 21; Müddessir Suresi: 38
3 -Camiü's-Sağir, 1/385
4 -Camiü's-Sağir, 1/412
5 -Camiü's-Sağir, 4/1449
6 -Lem'alar, s. 15
7 -Lem'âlar, s. 181
8 -İsra Suresi: 36
9 -Bakara Suresi: 286